

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Σταυροπροσκυνήσεως) (7/4/2013)

Αναγνώσματα:

*Απόστολος: Εβρ. δ', 14 – ε', 6. Ευαγγέλιο: Μάρκ. η', 34 – θ', 1
(Εωθινό 11^ο, Ήχος γ')*

Ο αναμάρτητος Χριστός

Η ανωτερότητα του Μεγάλου Αρχιερέως Ιησού Χριστού έναντι των Αρχιερέων της Ιουδαϊκής θρησκείας επισημαίνεται στο Αποστολικό ανάγνωσμα της σημερινής Κυριακής, αγαπητοί μου. Μάλιστα, στηρίζεται σε συγκεκριμένα δεδομένα που χαρακτηρίζουν την Αρχιερωσύνη Του. Ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού, γεννημένος αχρόνως από τον Θεό Πατέρα. Διαπέρασε τους ουρανούς για να ενδυθεί την ανθρώπινη φύση, γι' αυτό και μπορεί να σταθεί με συμπάθεια απέναντι στον πειραζόμενο άνθρωπο, καθότι και ο ίδιος υπέστη τους ίδιους πειρασμούς, με μια σημαντική διαφορά: δεν υπέπεσε στην αμαρτία. Αυτό συνέβη γιατί ήταν εκ φύσεως αναμάρτητος, πράγμα που σημαίνει ότι δε μπορούσε να αμαρτήσει, αφού η θεότητά του δεν επέτρεπε την εκτροπή στην αμαρτία.

Η περί της αναμαρτησίας του Κυρίου διδασκαλία της Εκκλησίας μας είναι βασικότατη, θεμελιωμένη στην Γραφή και στην Πατερική διδασκαλία. Ο ιερός Χρυσόστομος την συνδέει άμεσα με την σωτηρία των ανθρώπων και επισημαίνει: «πώς καθ' ολοκληρία πέθανε υπέρ των αμαρτωλών, αν αυτός βρισκόταν σε αμαρτία; Διότι αυτός που πεθαίνει υπέρ αμαρτωλών, πρέπει ο ίδιος να είναι αναμάρτητος. Καθ' όσον, αν αμαρτήσει και αυτός, πώς θα πεθάνει υπέρ άλλων αμαρτωλών; Αν δε πέθανε υπέρ των αμαρτιών όλων των ανθρώπων, πέθανε αναμάρτητος»¹

Οφείλουμε να κατανοήσουμε ότι η διδασκαλία αυτή της Εκκλησίας μας είναι κομβικής σημασίας, γιατί πάνω της στηρίζεται η σωτηρία του ανθρωπίνου γένους. Ο άνθρωπος προσδοκά την σωτηρία του από τον Θεό, γιατί μόνον Αυτός μπορεί να την προσφέρει. Επενδύοντας, όμως, τον Χριστό με την φθαρτότητα και την αμαρτωλότητα της ανθρώπινης φύσης, αναγνωρίζοντας δηλ. στο πρόσωπό του έναν κοινό άνθρωπο, όπως όλοι εμείς, τότε το οικοδόμημα της σωτηρίας γκρεμίζεται και μετατρέπεται σε ουτοπία. Γι' αυτό και οι εχθροί της Εκκλησίας διαχρονικά πολέμησαν αυτήν ακριβώς την πτυχή του προσώπου του Χριστού, χρησιμοποιώντας κοινούς και συνηθισμένους τρόπους, ακριβώς για να πλανήσουν και τους εκλεκτούς. Επιστράτευσαν την τέχνη, ως λογοτεχνία, θέατρο, κινηματογράφο, για να παρουσιάσουν έναν καθαρά ανθρώπινο Χριστό,

¹ Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκη, «Χρυσόστομικό λεξικό», τόμος Α', σελ. 180

που μετέχει σε όλο το εύρος της ανθρώπινης φύσης, χωρίς εξαιρέσεις. Έναν Χριστό που συνάπτει σαρκικές σχέσεις, παρουσιάζει τη σύζυγό του, αποκτά παιδιά, δημιουργεί οικογένεια και ενταφιάζεται σε οικογενειακό τάφο! Οι απόψεις αυτές, όσο κι αν κρύβονται πίσω από το πέπλο της καλλιτεχνικής ελευθερίας, αποσκοπούν συνειδητά στην καταρράκωση της διδασκαλίας της Εκκλησίας, κατά την οποία ο Χριστός υπήρξε και είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος κατά πάντα, παρεκτός αμαρτίας.

Γι' αυτό είναι απολύτως δικαιολογημένη η αντίδραση των επίσημων οργάνων της Εκκλησίας απέναντι σε τέτοιου είδους παρακμιακά, δήθεν καλλιτεχνικά φαινόμενα, όχι γιατί ο Χριστός έχει ανάγκη προστασίας, αλλά γιατί η ασθενής συνείδηση των ανθρώπων έχει ανάγκη στήριξης και βοήθειας. Στο πλαίσιο αυτό κινούμενη η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, προκειμένου, προ ετών, ν' αντιμετωπίσει ανάλογα φαινόμενα, απευθύνθηκε στο λαό εξηγώντας τη στάση Της: «Βασική διδασκαλία της Εκκλησίας μας είναι ότι ο Χριστός είναι Θεάνθρωπος, δηλ. τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος...Αυτή η πίστις είναι το θεμέλιο της Εκκλησιαστικής μας ζωής. Δεν πρόκειται για μία λεπτομέρεια που, αν κλονισθεί, δεν επιφέρει καμία αλλοίωση στον Εκκλησιαστικό οργανισμό, αλλά για κεντρικό θεμέλιο της πίστεως. Γιατί, αφού ο Χριστός είναι η κεφαλή της Εκκλησίας, αυτό σημαίνει ότι, αν κλονισθεί αυτή η διδασκαλία, τότε, αυτομάτως και η Εκκλησία συγκαταλέγεται μεταξύ των ανθρωποκεντρικών συστημάτων και, επομένως, ο άνθρωπος παραμένει αιωνίως αλύτρωτος»²

Αυτή είναι η πίστη της Εκκλησίας μας περί του Σωτήρος Χριστού, αγαπητοί μου. Οφείλουμε να αποδεχόμαστε και να υιοθετούμε αυτή την πίστη, χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Οφείλουμε, όμως και να καταδικάζουμε μέσα μας κάθε προσπάθεια σπλώσεως του προσώπου του Κυρίου, συνδεόμενοι, έτι περισσότερο, με την ζωή της Εκκλησίας, εκεί όπου ο Αναμάρτητος εξακολουθεί να θυσιάζεται για τις δικές μας αμαρτίες. ΑΜΗΝ!

² Παραινετική Εγκύκλιος, 15/9/1988